

Kommunale forhindringer

Aarhus kommune har gennem årene gjort det mere og mere besværligt for en gruppe af vore medlemmer at deltage i svømning. Det drejer sig om de medlemmer, som er afhængige af taxatransport, fordi de ikke kan benytte offentlig transport, og som ikke er omfattet af reglerne for handicapkørsel. Handicapkørsel kan benyttes af fysisk handicappede, men ikke af blinde og generelt udviklingshæmmede, som er gående, men som af forskellige grunde ikke kan benytte offentlig transport.

På dette punkt er det staten, som diskriminerer en gruppe handicappede ved at forskelsbehandle. I henhold til FN's handicapkonvention må handicappede ikke forskelsbehandles, men kommunen har kunnet gøre noget for at undgå denne lovgivningsmæssige forskelsbehandling.

Da HASA blev etableret for over 40 år siden, indgik kommunen individuelle aftaler med dem, som havde behov for transport. Det fungerede godt, men for relativt få år siden indførte man "klubkørsel", hvor det ikke længere var den enkelte, som skulle søge kommunen om kørsel, men klubbens ledelse, som skulle søge om transport på vegne af en gruppe navngivne medlemmer. Dette var kommunens første skridt ad forhindringens vej. Ud over det nedværdigende og diskriminerende i, at kommunen fratager den enkelte handicappede ansvar for egen situation, er der en stor risiko for, at de frivillige ledere i en idrætsklub ikke vil og kan påtage sig de administrative opgaver, som er knyttet til "klubkørslen". Hermed kan lederne blive en barriere der *"kan hindre dem i fuldt og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre"*, og kommunen har ikke truffet *"passende foranstaltninger til at sikre, adgang til transportmuligheder"* (citater fra FN's handicapkonvention).

Men de kommunale forhindringer har fundet endnu nye veje. Ordningen med klubkørsel blev fjernet, og i stedet skulle klubben søge om kørsel som et § 18 projekt, hvor det ikke længere var gruppens transportbehov, som var grundlaget for ansøgningen. I stedet skal ledelsen beskrive det *sociale og personlige udbytte*, en gruppe (ikke navngive) medlemmer kan have af at komme i klubben. Nu er det ikke engang idrætten, som er i fokus, men det sociale samvær, med begrundelsen, at de er så isolerede i deres hverdag. Det er da virkelig diskriminerende, og hertil kommer, at nu er det en idrætsklubs ansvar at beskrive medlemmers personlige sociale udbytte af deltagelse, for at de kan få den nødvendige kørsel til deres idræt.

Sidste forhindring er så, at kommunen skønner, at det eventuelle "projekt" fremover ikke skal støttes af Magistraten for Sundhed og Omsorg (MSO), som HASA i alle år har "hørt under", men fremover af Magistraten for Sociale anliggender og Beskæftigelse (MSB). I modsætning til under MSO, får vi først svar fra MSB på ansøgningen langt inde i bevillingsåret. I HASA har vi i skrivende stund ikke fået svar på ansøgningen for 2016 og vi er tvunget til at betale for medlemmernes taxakørsel fra klubkassen. Hvilken klub vil acceptere det? Det hverken vil eller kan vi fremover, og hermed er den kommunale forhindring blevet absolut, - og kommunen lever ikke op til sine forpligtelser i henhold til FN's handicapkonvention (specielt ift. artiklerne 1, 5 og 9).

Harald Tegn m/mellerum 3.250